

Starea sufletului după moarte

John Nelson Darby

Online începând de la: 18.05.2019, Actualizat: 18.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Destinarea propriu-zisă

Starea sufletului după moarte este cel mai mare interes pentru fiecare dintre noi. Creștinătatea de nume a respins marele adevăr referitor la revenirea lui Hristos ca să-i răpească pe sfinți și ca să judece pământul înainte de sfârșitul acestei lumi. Ea a pierdut din vedere importanța învierii, atribuită ei de Noul Testament, și prin urmare a acordat închipuirii confuze, că după moarte se merge în cer, un caracter absolut, care exclude orice altă noțiune de fericire și glorie – o închipuire care domină chiar și în partea evanghelică sănătoasă a creștinismului. Scriptura vorbește însă prea accentuat despre revenirea Domnului, pentru ca gândul că prin moarte se merge în cer să domine duhul credinciosului. Gândul acesta se găsește în Scriptură numai la tâlharul de pe cruce, căruia i s-a promis că va fi cu Hristos în Paradis. Nu se contestă faptul că și noi vom merge acolo; dar gândul conform Scripturii este întotdeauna acela, că noi vom merge la Hristos. Din momentul în care El este în cer, fără îndoială și noi ajungem acolo; însă Scriptura niciodată nu inversează realitatea, spunând că noi vom fi în cer, ci că noi vom fi la Hristos, și aceasta este deosebit de important pentru înclinațiile noastre spirituale. Scriptura Îl pune pe *Hristos* înaintea sufletelor noastre, și nu cerul, cu toate că noi vom merge desigur acolo și vom fi fericiți.

Amintesc aceasta numai pentru a caracteriza obiceiurile gândurilor noastre. Sărmana noastră natură umană reușește ușor să ajungă pe colțuri de stâncă, pentru a evita abisul. Ea urmează cu plăcere propriile gânduri, în loc să primească simplu Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea redescoperirea adevărului despre revenirea Domnului și al primei învieri a înviorat pe mulți credincioși și a înlăturat închipuirea că prin moarte se ajunge în cer – o închipuire mult prea vagă și mult prea puțin în concordanță cu Scriptura, ca să-i poată satisface pe cei care cercetează Scriptura. Unii creștini, de altfel sănătoși în credință, au afirmat că sufletul ar dormi și că până la înviere ar fi într-o stare de inconștientă, în timp ce alții, duși în rătăcire prin această falsă noțiune, pun la îndoială nu numai fericirea imediată a celor adormiți, care sunt la Hristos, ci și speranța credinciosului însuși. Cât de repede se mărește numărul celor duși în rătăcire, care tăgăduiesc învățătura fundamentală a Evangheliei!

Nu este intenția mea să înfrunt aici pe aceia care neagă nemurirea sufletului; căci aceasta au făcut-o alții în mod convingător. Intenționez numai să dovedesc simplu și pe baza Scripturii că cel credincios după moartea lui va avea parte la Hristos de o fericire directă într-o stare intermediară, în care Se află și Hristos în poziția Lui de Om, cu toate că El este în glorie. De asemenea, creștinul, care a murit, așteaptă învierea trupului; deoarece numai atunci ea îl va introduce în starea sa finală, în glorie. Oamenii vorbesc despre duhuri glorificate; Scriptura nu spune așa ceva. Planul lui Dumnezeu cu privire la noi este să ne facă asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut dintre mai mulți frați. „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” - „După cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (Romani 8.29; 1 Ioan 3.2; 1 Corinteni 15.49).

Aceasta s-a revelat la transfigurare, când Moise și Ilie au apărut în glorie (Luca 9.28-36). Starea noastră veșnică de bucurie și glorie constă în faptul că noi vom fi totdeauna la Domnul și că El Însuși ne va lua în casa Tatălui. Această ultimă parte se regăsește în istorisirea momentului transfigurării, când Moise și Ilie au intrat în norul de unde a venit glasul Tatălui (compară cu 1 Tesaloniceni 4.17). Hristos va veni și ne va primi la Sine, după ce noi vom fi

înviați sau schimbați după chipul Său; atunci trupul nostru pământesc sărman va fi făcut asemeni trupului gloriei Sale (Filipeni 3.21). Aceasta este starea noastră veșnică. Dumnezeu ne-a pregătit deja pentru aceasta și ne-a dat arvuna Duhului (2 Corinteni 5.5). La Domnul și să fim la fel ca El pentru totdeauna, aceasta este bucuria noastră veșnică și rodul dragostei lui Dumnezeu, care ne-a făcut copii ai Săi și ne va duce în locuințele pregătite în Casa Tatălui pentru noi.

Partea noastră este dublă: vom fi ca Hristos și împreună cu El, și vom fi binecuvântați în El cu orice fel de binecuvântări spirituale în locurile cerești. Aceste privilegii le-am dobândit prin răscumpărare; însă noi nu le posedăm încă. Cu toate că ele sunt pregătite de Dumnezeu, acum posedăm numai arvuna Duhului. Punctul de vedere referitor la asemănarea noastră cu Hristos l-am prezentat deja. Pasajul citat: „noi vom fi totdeauna cu Domnul“ ne conduce cu autoritatea Scripturii la cel de-al doilea punct al studiului nostru, și anume la partea noastră cu Hristos în locurile cerești. În privința aceasta ne vom referi la unele locuri din Scriptură care dau informații despre ceea ce caracterizează pe creștinii care au crezut și au suferit împreună cu Hristos. S-a spus că Dumnezeu va reuni în Hristos toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și cele de pe pământ (Efeseni 1.10), că toate lucrurile au fost create prin Hristos și pentru Hristos (Coloseni 1.16-20) și că toate lucrurile vor fi puse sub picioarele Sale (Evrei 2; 1 Corinteni 15.27-28; Efeseni 1.22). Dar se remarcă de asemenea, că nu toate lucrurile *îi sunt* încă supuse (Evrei 2). El șede acum pe tronul Tatălui și nu pe tronul Său propriu (Apocalipsa 3.21). Dumnezeu a zis: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale“. El așteaptă deci până când vrăjmașii Lui vor fi puși așternut al picioarelor Sale (Evrei 10). Va veni timpul când nu numai toate lucrurile din ceruri și de pe pământ vor fi împăcate (Coloseni 1.20), ci chiar și lucrurile de sub pământ - lucrurile demonice - vor trebui să recunoască prezența și autoritatea Sa. Orice genunchi va trebui să se plece înaintea Lui și orice limbă va trebui să mărturisească, că Isus Hristos Cel disprețuit și respins de oameni este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2.10-11). Toate acestea le așteptăm noi încă.

În această unire a tuturor lucrurilor din ceruri și de pe pământ sub Hristos ca și Cap avem partea noastră în locurile cerești - acum în duh și mai târziu în glorie; ambele fapte nu pot fi despărțite în realitate unele de altele. Fără îndoială, acum nu suntem în glorie; însă ea este chemarea noastră actuală - ceea ce noi așteptăm și pentru care am fost răscumparați și formați. Acum purtăm această comoară în niște vase de lut și gemem apăsați. Când nu vom mai fi în trupul acesta vor înceta aceste suspine și vom fi în bucurie la Hristos. La revenirea Lui vom primi un trup potrivit pentru această poziție cerească și astfel vom fi în glorie. „El ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos“ (Efeseni 1.3). „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este eternă“ (2 Corinteni 5.1). „Pentru că umblarea noastră [cetățenia noastră sau relațiile noastre în viața creștină] este în ceruri“ (Filipeni 3.20). În același capitol este vorba și de „chemarea în sus a lui Dumnezeu“ (Filipeni 3:14); pentru că adevărata putere a expresiei „chemarea cerească“ este „chemarea spre în sus“. Același lucru este mărturisit și în epistola către Evrei, și anume că Hristos ca înainte-mergător al nostru a intrat dincolo de perdea, adică în cerul însuși, și că noi suntem părtași ai chemării cerești (Evrei 6.18-20; 9.24; 3.1). Ca aceia care prin Duhul Sfânt sunt uniți cu Hristos, ședem în Hristos în locurile cerești - nu cu El, ci *în* El. Acesta este locul nostru. Când va veni Domnul, El, ca Fiu al Omului, va înlătura toate prilejurile de poticnire și pe toți cei păcătoși și atunci cei dreți vor străluci în Împărăția Tatălui lor (Matei

13.41,43). Din acest motiv Moise și Ilie, revelați în glorie pe pământ, au arătat nu numai starea sfinților în Împărăția cerurilor, ci ei au intrat și în norul în care locuiește Dumnezeu și de unde s-a auzit vocea Tatălui.

Partea noastră constă deci evident în aceea că atunci când Dumnezeu va aduce toate lucrurile în cer și pe pământ sub un singur Cap, noi vom fi ca Hristos în glorie și vom fi pentru totdeauna la El, și anume în cerul însuși, binecuvântați cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești, în contrast cu binecuvântările temporare ale lui Israel pe pământ. Dacă suntem comoștenitorii Lui, trebuie să locuim, ceea ce este mult mai bine, în Casa Tatălui, unde S-a dus El. De aceea ni se spune clar și precis că speranța noastră este păstrată în ceruri (Coloseni 1.5), și anume „o moștenire nestrăicătoare și neîntinată, care nu se poate veșteji” (1 Petru 1.4). Toate acestea ne dovedesc că binecuvântările noastre sunt în acel domeniu în care pătrunde speranța noastră și unde a intrat deja Înainte-mergătorul nostru. Noi vom purta chipul Celui ceresc și vom fi totdeauna la Domnul. El a intrat ca să ne pregătească un loc în Casa Tatălui și va veni să ne ia la El. El a zis: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” Ar mai fii unele de adăugat cu privire la această binecuvântare și poziție, care ne-a fost dată, „pentru ca să se arate în vremurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus”. Scopul amintit ar trebui să fie atins după această expunere de dovezi și prezentarea binecuvântărilor noastre. Expunerile arată clar, că începând de la întoarcerea noastră la Dumnezeu și până în glorie, chemarea noastră este aceeași în toate timpurile și că este numai *o singură* speranță a chemării noastre. Dumnezeu ne-a chemat la Împărăția Sa proprie și la propria Sa glorie și noi ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu. Casa Tatălui este locuința copiilor Săi.

Starea intermediară a sufletului

Mai trebuie detaliată întrebarea referitoare la starea intermediară. S-a clarificat unde se găsesc toate binecuvântările noastre și ce a dobândit răscumpărarea pentru noi. Dumnezeul oricărui har ne-a chemat la gloria Sa eternă prin Isus Hristos, pentru ca prin aceasta să constituim o parte completă a propriei glorii a lui Hristos; căci ce ar fi un Răscumpărător fără aceia pe care i-a răscumpărat? Din moment ce eu cred că Fiul preaiubit al lui Dumnezeu a murit ca Om pentru mine, învăț să înțeleg valoarea neprețuit de mare a tot ce eu am primit ca urmare morții acesteia. Epistola către Evrei dă dovada – și acesta este singurul scop al acestei epistole –, că noi avem o parte cerească, în contrast cu iudaismul, a cărui parte era pământească și se întemeiază pe restaurarea lui Israelul. Ei aveau un mare preot pe pământ, deoarece Dumnezeu Își avea tronul Său aici pe pământ între heruvimi; dar pentru noi se cuvenea un Altul - un Mare Preot „sfânt, nevinovat, despărțit de păcătoși, ridicat mai sus de ceruri”, deoarece locul nostru și partea noastră sunt la Dumnezeu. Locul nostru și chemarea noastră sunt în locurile cerești. Totul trebuie să fie în armonie, caracterul ales al jertfei și al serviciului preoțesc. Dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre starea noastră intermediară începând din momentul în care noi părăsim acest cort, în care gemem, și până în momentul când trupul neputinței noastre va fi făcut la revenirea Domnului Isus asemenea trupului gloriei Sale?

Dacă am înțeles această asemănare viitoare a noastră cu El (Filipeni 3.21) precum și adevărul că partea noastră și chemarea noastră sunt cerești, și dacă ne gândim că totul este dreptul nostru de cetățeni acum și pentru totdeauna în cer, întrebarea se limitează numai la: În ce

măsură savurăm aceasta când murim? Va fi atunci savurarea mai mare sau mai mică decât acum? „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii” (Luca 20.38). Prin moartea lor credincioșii sunt desigur deplin morți pentru această lume, însă pentru El ei trăiesc ca prin credință. Se afirmă că ei dorm; însă această idee este neîntemeiată. Că Ștefan a adormit, înseamnă numai că el a murit, că sufletul lui a adormit după moarte. Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus (1 Tesaloniceni 4.14); numai ei sigurii sunt „morții în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16). Aceasta rezultă și din epistola către Corinteni. „Unii au adormit” (1 Corinteni 15.6) înseamnă, au murit; aici stă același cuvânt ca și în 1 Tesaloniceni 4.14, și anume în contrast cu expresia din același capitol „noi, cei vii” și cu cuvântul din 2 Corinteni 5: „a fi în trup”. „A adormi” înseamnă deci, „a muri”, și aceasta este o denumire potrivită pentru faptul că cei care au murit nu sunt ca și cum au încetat să existe, ci că ei la înviere vor fi treziți din nou, așa cum un om se trezește din somn. Cazul morții lui Lazăr ne dă o dovadă clară pentru aceasta (Ioan 11). Domnul spune: „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc Să-l trezesc din somn”. Ucenicii credeau că El le vorbea despre odihna primită prin somn. Isus le-a spus deschis: „Lazăr a murit”. – „Somnul” înseamnă aici moartea și „trezirea” înseamnă aducerea înapoi din starea de moarte prin înviere; prin urmare nu este vorba de trezirea sufletului, ca și cum acesta ar dormi, pentru ca apoi să fie lăsat acolo unde se află. Adormirea și murirea înseamnă același lucru pentru creștinul credincios; somnul sufletului nu este altceva decât o invenție.

Apostolul Pavel știa că Dumnezeu l-a pregătit pentru glorie, și vorbea despre aceasta ca despre un bun de credință aparținând tuturor credincioșilor. El nu dorea, ca și cum ar fi obosit de luptă, să fie dezbrăcat, adică să moară; dorința lui era, ca ceea ce era muritor în el să fie înghițit de viață. Cei credincioși Îl au pe Hristos atât ca viață a lor, cât și ca îndreptățire a lor. De aceea chiar și cu privire la moarte ei au o încredere permanentă, prin aceea că ei știu, că „fiind acasă în acest trup, suntem departe de Domnul” (2 Corinteni 5.6). Ei au viața – o viață eternă în Hristos; dar ei o poartă aici în vase pământești, departe de Domnul. De îndată ce vor părăsi aceste sărmăne vase, în care suspină și sunt împovărați, vor fi împreună cu Domnul. Este aceasta mai bine sau mai rău? Și unde este Domnul? Vrea aceasta să spună, că Duhul Sfânt, Duhul de viață în Hristos Isus, pe care cei care cred Îl posedă deja ca putere a vieții, Se va afla atunci dormind într-o stare de inconștientă? Era aceasta speranța apostolului, care în viața aceasta privea în Hristos o așa putere, că el nu se aștepta la moarte ci mai degrabă la momentul când ce este muritor va fi înghițit de viață? Să ne aducem aminte că Hristos este viața noastră; fiindcă El trăiește, și noi trăim. Sau pierdem legătura cu El, dacă vom muri?

Pavel era constrâns și nu știa ce să aleagă (Filipeni 1); avea dorința să se mute, ca să fie cu Hristos, pentru că era mult mai bine. Cu toate că viața pentru el era Hristos, totuși moartea era un câștig. Dar era bucuria și fericirea lui să trăiască cu totul pentru Hristos, așa că rămânerea în cort se merita pentru el. Ar fi preferat el moartea și ar fi putut el s-o privească ca un câștig, dacă ea l-ar fi așezat într-o stare de inconștientă și l-ar fi lipsit de gândul la Hristos și la lucrarea Lui? Era dorința lui și bucuria lui deosebită să se culce și să nu mai audă nimic despre Hristos? Nu, el considera că este mai bine să fie la Hristos, decât – cu toate că aceasta era de valoare pentru el – să slujească aici pe pământ. Ar fi totuși comparabil absurd să presupun că descrierea foloaselor și savurării, pe care eu sper să le găsesc la un prieten, exprimă dorința ca la intervenția mea verbală să cad curând într-un somn adânc, pentru ca să nu mai simt nimic din ceea ce se petrece în jur. Să ne amintim că Domnul l-a mângâiat pe tâlharul de pe cruce, singurul om care l-a mărturisit în acea oră memorabilă, cu cuvintele:

„Astăzi vei fi cu Mine în Paradis“. Nu era acest „cu Mine“ și „în Paradis“ o fericire, pe care El i-a făgăduit-o pentru atunci? Consta această fericire într-un somn adânc și într-o stare de inconștiență? O astfel de afirmație ar fi foarte nebunească și ar fi totodată în contradicție evidentă cu sensul cuvintelor lui Hristos. Aceste cuvinte le scrie Luca, care prin toată evanghelia sa mărturisește harul divin în Fiul Omului și prezintă clar starea actuală de lucruri.

Primele două capitole ale acestei evanghelii sunt consacrate total rămășiței sărmâne, temătoare de Dumnezeu, care-L așteaptă pe Hristos; ele oferă un tablou prețios despre acei săraci în duh, care aparțin lui Dumnezeu în mijlocul poporului Israel rebel și necredincios. După aceea Luca prezintă genealogia lui Hristos, ajungând până la Adam și până la sfârșitul evangheliei sale prezintă harul care s-a arătat în Fiul Omului, ca să-l binecuvânteze pe om, care îl binecuvântează începând de atunci, și anume într-un fel ceresc. Această Evanghelie nu se ocupă de dispensații, ca Evanghelia după Matei, ci prezintă harul, și anume harul actual, harul ceresc prin Evanghelie, în starea actuală a lucrurilor. Ea corespunde în măsura ei mărturiei apostolului Pavel și a celei din Faptele apostolilor. Cu toate că sârmanul tâlhar a demonstrat în chip strălucitor puterea harului și a credinței și L-a mărturisit pe Hristos ca Domn tocmai atunci când totul în jur contrazicea această demnitate, cunoașterea lui nu depășea pe aceea pe care o aveau credincioșii din poporul său. El nu știa nimic despre o Împărăție cerească, dar se aștepta desigur ca Acela, care atârna pe cruce, să vină în Împărăția Sa pământească și, plin de o fericită încredere în Hristos, Îl roagă să-Și amintească de el. Răspunsul Domnului este în armonie cu principiile Evangheliei și spune: „Nu trebuie să aștepți până atunci; Eu îți aduc mântuirea prin har; astăzi, chiar în această zi, vei fi cu Mine în Paradis și însoțitorul Meu potrivit în binecuvântare.”

Aceasta este partea sfinților care au adormit; ei sunt la Hristos în posesia binecuvântărilor, fără trup, dar acasă la Domnul. Cunoscut jalnicul subterfugiu la care se recurge la citirea acestui pasaj: „Adevărat, *îți spun astăzi*, că tu vei fi cu Mine în Paradis“. Prin felul acesta de citire nu numai că se distruge armonia cu conținutul evangheliei după Luca, ci și întreaga ordine a versetului este răsturnată, și locul acesta este jefuit de sensul lui. Cuvântul „astăzi“ este așezat la începutul frazei, ca să accentueze categoric replica la cuvântul tâlharului „când vei veni“. Este copilăresc să vrei să legi acel cuvânt cu asigurarea solemnă „Adevărat îți spun“, și distruge aluzia la rugăciunea tâlharului, care spera ca Hristos, când va veni în Împărăția Sa, să-Și aducă aminte de el. „Nu“, spune Domnul cu solemnul cuvânt „adevărat“, de care El Se folosește, „tu nu trebuie să aștepți până atunci, ci chiar astăzi vei fi cu Mine în Paradis“, depășind cu mult speranța tâlharului și descoperindu-ne alte bucurii decât cele pământești, care ne așteaptă atunci când ne vom despărți de lumea aceasta, ca să fim la Domnul.

Prin răutatea iudeilor s-a împlinit făgăduința dată tâlharului, prin aceea că ei i-au zdrobit picioarele; răutatea lor a fost și mijlocul prin care s-a împlinit lucrarea de mântuire, care a dat tâlharului dreptul să fie cu Hristos în Paradis. Aceasta era și așteptarea lui Ștefan, atunci când moartea a oprit alergarea lui pe pământ. El L-a văzut pe Hristos și L-a rugat să primească duhul său. L-a primit Hristos? Sau El a pus numai capăt slujbei și bucuriei lui Ștefan și l-a pus să doarmă?

Deci starea intermediară nu este gloria; căci acesteia îi aparține „învierea trupului de glorie“. „El va schimba trupul stării noastre smerite în același fel cu trupul gloriei Sale“. Dar starea intermediară este binecuvântarea de a fi acolo unde nu este nici necurăție, nici păcat. Ești la

Hristos Însuși, Izvorul bucuriei de nespus. Pavel și Ștefan nu au fost dezamăgiți în speranța lor și în încrederea lor de nezguduit, iar promisiunea dată tâlharului de Domnul nu a rămas neîmplinită. Eu întreb pe orice suflet fără prejudecăți, dacă speranța prezentată în 2 Corinteni 5, în Filipeni 1 și Faptele apostolilor 7, precum și cuvintele Domnului adresate tâlharului înseamnă numai un somn profund, o stare de inconștiență? Descrierea stării bogatului și a săracului Lazăr, făcută de Domnul, ne face să înțelegem că cel păcătos și cel drept se află în somn și în stare de inconștiență? Se reproșează, că aceasta ar fi numai o prezentare simbolică. Sunt de acord; dar nu poate să fie o prezentare falsă, care ne înfățișează oameni care dorm și sunt inconștienți.

În afară de aceasta, 2 Corinteni 5.6-8 pune înaintea ochilor noștri o stare fericită la Hristos, care are loc de îndată ce am murit: pasajul acesta se referă evident la moarte; căci apostolul pierduse speranța de viață (2 Corinteni 1). A fi „afară din trup și împreună cu Domnul“ nu înseamnă învierea; aici este vorba mai degrabă de părăsirea trupului; devii dezbrăcat. Și în pasajul în care apostolul vorbește despre plecare, pentru a fi la Hristos, nu este vorba de înviere sau de transformare, ci de moarte; căci el spune: „a muri este câștig“ (Filipeni 1.21).

Noi nu putem spune în ce fel un *duh* se bucură de Hristos; dar acest lucru nu constituie o dificultate. Duhul meu se bucură de Hristos, cu toate obstacolele pe care i le pune în cale sărmanul vas de lut, în care se găsește: noi ne bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită, chiar dacă nu-L vedem. Sufletul meu, nu trupul meu, îl savurează acum pe Hristos în sens spiritual în mijlocul obstacolelor vasului pământesc și departe de Domnul; atunci însă se va bucura de El fără a mai fi împiedicat de acest vas pământesc și va fi împreună cu El. Credinciosul poate să fie absolut sigur că, părăsind trupul, el va fi la Domnul și, că atunci bucuria prezenței Domnului va fi partea lui. Nimeni nu poate mai mult decât mine să insiste asupra revenirii și așteptării Domnului, precum și asupra importanței învierii, și eu revin mereu la aceasta, ori de câte ori mi se oferă o astfel de ocazie la cei credincioși. Însă prin aceasta cu nici un preț nu trebuie prejudiciat adevărul, că toți trăiesc pentru Dumnezeu – chiar și duhurile din închisoare -, și nici nu trebuie minimalizată bucuria minunată, binecuvântarea și „câștigul“ de a fi la Domnul, când murim. Căci gândul acesta a fost permanent bucuria sfinților și a răspândit o lumină cerească asupra multor paturi de moarte și o va mai face încă, dacă Domnul va mai zăbovi.

Scriptura vorbește clar și categoric despre fericirea credinciosului la moartea sa, despre privilegiul lui de a fi la Hristos; ea vede în aceasta o bucurie mai mare decât bucuria pe care o oferă cea mai fericită slujbă pe pământ. Ea vorbește la fel de categoric despre această fericire și despre acest privilegiu, și atunci când este vorba de venirea lui Hristos spre a-i lua pe sfinții Săi cu scopul ca ei să fie ca El și pentru totdeauna la El în gloria Sa. Aceasta va fi starea desăvârșită și definitivă a binecuvântării veșnice, după ce va fi avut loc nunta Mielului și noi vom fi pentru totdeauna la Domnul.

Tradus de la: [Was passiert mit der Seele nach dem Tod?](#)

Titlul original: „Der Zustand der Seele nach dem Tode“, *Botschafter des Heils in Christus*, 24. Anul 1876, pag. 91–107.

Originalul în engleză: „The State of the Soul after Death“, *The Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 31, pag. 178–186.

Traducere: Ion Simionescu